

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Στ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (4/8/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Ρωμ. ιβ', 6 – 14. Ευαγγέλιο: Ματθ. θ', 1 – 8

Κανόνες Χριστιανικής ζωής

Στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, που προέρχεται από την προς Ρωμαίους επιστολή, αγαπητοί μου, ο Απόστολος Παύλος διδάσκει τους νέους Χριστιανούς σχετικά με την μορφολογία του Σώματος της Εκκλησίας. Όλοι οι Χριστιανοί είμαστε μέλη του αυτού Σώματος, γι' αυτό οφείλουμε να χρησιμοποιούμε τα χαρίσματα που μάς χάρισε η αγάπη του Θεού προς ωφέλεια, όχι μόνο προσωπική μας, αλλά συνόλου του Σώματος.

Στη συνέχεια παραθέτει μία σειρά πολύ σημαντικών κανόνων που συνιστούν την Χριστιανική ζωή και καθιστούν τον λαό του αληθινού Θεού γνήσιο, αυθεντικό και άξιο της αγάπης του Χριστού. Συνιστά να έχουν ειλικρινή αγάπη, να μισούν το κακό και να είναι προσκολλημένοι στο καλό· τα αδέρφια να νιώθουν στοργή το ένα προς το άλλο και να διακρίνονται από αμοιβαία εκτίμηση· να μην είναι οκνηροί στην πνευματική ζωή, αλλά με θέρμη να υπηρετούν τον Κύριο· οι Χριστιανοί να έχουν ελπίδα και υπομονή στις θλίψεις, να επιμένουν στην προσευχή, να νοιάζονται για τις ανάγκες των άλλων και να είναι φιλόξενοι.

Από τους κανόνες αυτούς θα σταθούμε σε τρεις, για την οικονομία του χρόνου. Ο πρώτος αφορά την σχέση στοργής και αγάπης μεταξύ των αδελφών. Θα περίμενε κανείς ότι μεταξύ ανθρώπων που στις φλέβες τους ρέει το ίδιο αίμα και είναι τέκνα των ίδιων γονέων, η αγάπη και η αλληλοϋποστήριξη θα ήταν αυτονόητες, καθότι η αδελφική σχέση και συγγένεια είναι η πλέον στενή, όπως και η σχέση των γονέων προς τα τέκνα. Παρόλα αυτά, συχνά παρατηρούνται φαινόμενα σκληρής αντιπαράθεσης μεταξύ αδελφών, που φθάνει σε απίστευτα ύψη σκληρότητας, ακόμα και μίσους. Το δυστύχημα είναι μεγαλύτερο όταν τα φαινόμενα αυτά παρατηρούνται μεταξύ αδελφών, που, κατά τα άλλα, φημίζονται για την «πνευματική» τους ζωή. Το χρέμα, κυρίως και οι κληρονομικές διαφορές, ενίοτε και οι κομματικές αντιπαραθέσεις, μπαίνουν ανάμεσα σε αδέρφια και οικογένειες, σπέρνοντας μίσος και διχόνοια, που, ουκ ολίγες φορές, οδηγούν σε τραγωδίες. Προφανώς ο Παύλος θα είχε διαπιστώσει και στην εποχή του, μεταξύ Χριστιανών, ανάλογες συμπεριφορές, γι' αυτό συμβουλεύει τα μέλη της Εκκλησίας αναλόγως. Συνιστά τραγωδία, αδελφοί μου, ντροπή και αισχύνη, βλασφημία κατά του ονόματος του

Θεού να κλονίζεται η αγάπη μεταξύ των αδελφών, για οποιοδήποτε λόγο.

Άλλος κανόνας που θέτει ο Παύλος στους Χριστιανούς είναι, μεταξύ των πολλών, η επιμονή στην προσευχή. Δεν ομιλεί απλώς για την αξία της προσευχής, ως τρόπου κοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό, αλλά ζητεί να επιμένουμε στην προσευχή. Αυτό συμβαίνει γιατί διαπιστώνεται συχνά ότι η προσευχή μας δεν έχει υπομονή, αλλά αδημονεί και απαιτεί τα αιτήματά της να γίνουν άμεσα αποδεκτά από τον Θεό και να υλοποιηθούν. Έχει, όμως, ανάγκη ο Θεός να πληροφορηθεί από εμάς τα αιτήματά μας; Δεν τα γνωρίζει, άραγε, πριν από εμάς και καλύτερα από εμάς; Γι' αυτό η σοφία της Εκκλησίας μας συμβουλεύει: «Όταν προσεύχεσαι, οφείλεις να σιωπάς. Προσεύχεσαι όχι για να εκπληρωθούν οι γήινες επιθυμίες σου, αλλά για να γίνει το θέλημα του Θεού. *Γεννηθήτω το θέλημά Σου.* Δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιείς την προσευχή για να κάνεις υπηρέτη σου τον Θεό. Εσύ ο ίδιος οφείλεις να σιωπάς. Άφησε να μιλήσει η προσευχή σου κάνοντάς την σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Επιμονή στην προσευχή σημαίνει δηλ. να προσευχόμαστε με τέτοιο τρόπο, ώστε να κατορθώσουμε να γνωρίσουμε αυτό που θέλει ο Θεός από εμάς.

Και ο τρίτος κανόνας, στον οποίο θα σταθούμε, είναι η μέριμνα για τις ανάγκες των άλλων ανθρώπων, οι οποίοι μέσα στην Εκκλησία είναι αδελφοί μας. Αυτή η μέριμνα είναι συνιστώσα της αγάπης μας στον Θεό. Αν θέλετε, συνιστά και δικαιώνει αυτή την αγάπη όταν εκδηλώνεται και την προδίδει όταν απουσιάζει. Η μέριμνα αυτή δεν έχει όρια, δε βάζει προϋποθέσεις. Προσφέρεται στον κάθε άνθρωπο, ο οποίος θα κτυπήσει την πόρτα της καρδιάς μας, ανεξαρτήτως φυλετικών, θρησκευτικών ή κοινωνικών διαφορών. Η μέριμνα για τις ανάγκες των άλλων είναι αυτή που χαρακτηρίζει την ζωή της Εκκλησίας και όσων ανήκουν σ' αυτή. Είναι αυτή που μάς καθιστά Εκκλησία, τον χώρο της αγάπης και της παρουσίας του ζωντανού Θεού.

Αγάπη μεταξύ των αδελφών, επιμονή στην προσευχή και μέριμνα για τις ανάγκες των άλλων. Δεν πρόκειται για κανόνες καλής συμπεριφοράς, αδελφοί μου. Πρόκειται για τρόπο ζωής που μιμείται την ζωή του Ίδιου του Χριστού, ο Οποίος είναι η αυτοαγάπη, δίδαξε την προσευχή, εμπιστευόμενος το θέλημα του ουρανίου Πατρός και μερίμνησε για τις υλικές και πνευματικές ανάγκες του κάθε ανθρώπου. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.